CÂND SYSADMINII CONDUCEAU LUMEA

— “**When Sysadmins Ruled the Earth**” 2006 —

Winner of Locus Award for Best Novelette 2007

de Cory Doctorow

Traducerea: Silviu Genescu

Când telefonul special al lui Felix sună la ora două dimineaţa, Kelly s-a răsucit spre el şi i-a dat un pumn în umăr şuierând:

- De n-ai oprit blestemăţia asta înainte de culcare?

- Pentru că sunt de gardă, răspunse el.

- Nu eşti un nenorocit de doctor, zise ea, lovindu-l în timp ce el se ridica la marginea patului, trăgându-şi pantalonii pe care-i lăsase pe podea înainte de culcare. Eşti un nenorocit de *administrator de sistem.*

- E datoria mea, făcu el.

- Te muncesc ăştia ca pe un catâr al guvernului. Ştii că am dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, acum eşti tată, nu poţi s-o iei la goană la miezul nopţii când rezerva de pornoşaguri a nu ştiu cui s-a epuizat. Nu răspunde la telefon.

Ştia că ea are dreptate. Răspunse la telefon.

- Routerele principale căzute. BGP-ul[1] nu răspunde.

Glasului mecanic al sistemului de monitorizare nu-i păsa dacă era înjurat, aşa că îşi dădu drumul şi asta-l făcu să se simtă puţin mai bine.

- Poate că reuşesc să repar totul de aici.

Se putea loga la un UPS de la cutii pentru a separa şi reporni routerele. Însă UPS-ul se afla într-un netblock diferit, cu propriile sale routere şi cu sursele independente de alimentare neîntreruptibilă.

Kelly se ridicase acum în capul oaselor, o siluetă greu de distins pe tăblia patului.

- În cei cinci ani de căsătorie n-ai fost niciodată în stare să repari nimic de aici.

De data asta greşea, el repara lucrurile de acasă mai tot timpul, însă o făcea discret şi fără nici un tărăboi, aşa că ea n-aveam cum să ştie. Şi avea şi dreptate - dispunea de consemnări în jurnalul de activitate care arătau că, după ora unu noaptea, nu mai putea fi reparat nimic fără să fie nevoie să ajungă la cutii. Legea Perversiunii Universale Infinite, adică Legea lui Felix.

Cinci minute mai târziu, era la volanul maşinii. Nu reuşise să rezolve problema de acasă. Routerele independente din netblock erau şi ele deconectate. Ultima oară când se întâmplase aşa ceva, un imbecil de muncitor constructor intrase cu lama unui excavator prin magistrala principală în centrul de date, iar Felix se alăturase grupului de cincizeci de sysadmini furioşi, aşezaţi la marginea gropii rezultate din această acţiune, înjurându-i pe sărmanii nenorociţi care lucrară neîncetat să reconecteze zece mii de fire.

Telefonul îi mai sună de două ori în maşină, iar el îl lăsă să se audă în instalaţia stereo şi ascultă raportul sistemului mecanic prin difuzoarele

[1] „Border Gateway Protocol”, protocolul de rutare folosit în nucleul Internetului (n. tr.).

mari, pentru başi, despre cum şi mai multe sisteme din infrastructura reţelei erau acum decuplate. Apoi sună Kelly.

- Salut.

- Nu te încorda, se simte după vocea ta.

El zâmbi fără să vrea. „Verificat, fără încordare."

- Te iubesc, Felix.

- Eu sunt cu totul nebun după tine. Culcă-te la loc.

- 2.0 e treaz.

Copilul fusese numit Beta Test pe vremea când se afla încă în pântecele ei, iar când i se rupsese apa, el primise un telefon şi o zbughise din birou strigând:

- *Tocmai a sosit Gold Masterul!*

Au început să-i spună 2.0 încă înainte să fi apucat să termine primul său ţipăt.

- Ticălosul ăsta mic s-a născut să sugă ţâţă.

- Îmi pare rău că te-am trezit.

Aproape că ajunsese la centrul de date. La ora două dimineaţa nu era deloc trafic. Încetini şi trase pe dreapta în faţa intrării în garaj. Nu voia să piardă apelul ei în subteran.

- Nu-i vorba de faptul că m-ai trezit. Eşti acolo de şapte ani. Ai trei subalterni care răspund în faţa ta. Pasează-le lor apelurile. Tu ţi-ai făcut datoria cu vârf şi îndesat.

- Nu-mi place să le cer subalternilor să facă ceva ce eu n-aş face.

- Dar ai făcut deja. Te rog, nu-mi place deloc să mă trezesc singură noaptea. Atunci mi-e cel mai dor de tine.

- Kelly...

- Nu mai sunt furioasă. Acum doar mi-e dor de tine. Când eşti lângă mine, visez frumos.

- OK, făcu el.

- Aşa, pur şi simplu?

- Exact. Pur şi simplu. Nu te pot lăsa să visezi urât şi mi-am făcut datoria. De acum înainte, mai răspund la apelurile de noapte doar ca să-mi acopăr concediile.

- Sysadminii nu-şi iau concediu, râse ea.

- Acesta îşi va lua. Îţi promit.

- Eşti minunat. Oh, fir-ar, 2.0 tocmai şi-a golit fişierele peste halatul meu de baie.

- Aşa, băiatul tatei.

- Da, chiar aşa.

Închise, iar el îşi conduse maşina până în parcarea centrului de date, arătându-şi insigna şi ridicând o pleoapă grea, pentru a lăsa sistemul de scanare a retinei să arunce o privire cuprinzătoare asupra ochiului său înceţoşat de somn.

Se opri lângă un automat să-şi ia un baton energizant de gua-rana/medafonil şi o ceaşcă de cafea într-o concentraţie letală, ca pentru roboţi, turnată într-un ambalaj cu protecţie împotriva vărsării accidentale, steril, cu supapă de sorbit. Înfulecă imediat batonul energizant şi sorbi din cafea, apoi permise uşii interioare să-i descifreze geometria palmară şi să-l ţină o clipă în loc. Se deschise cu un oftat şi aerul sub presiune din sas năvăli asupra sa. Trecu, în sfârşit, în sanctuarul interior.

Era un balamuc. Cuştile erau proiectate să permită un spaţiu de manevră în jurul lor pentru doi sau trei sysadmini. Fiecare centimetru cub de spaţiu rămas era plin de suporturi cu servere, routere şi harduri care huruiau. Înghesuiţi printre ele, stăteau nici mai mult, nici mai puţin de douăzeci de sysadmini. Era o adevărată convenţie de tricouri negre cu sloganuri ininteligibile şi de burţi revărsate peste centurile cu telefoane mobile şi scule multifuncţionale.

În mod normal, într-o cuşcă practic ar fi trebuit să îngheţi, însă toate acele trupuri omeneşti supraîncălzeau spaţiul mic şi închis. Cinci sau şase feţe se ridicară şi zâmbiră când trecu el. Doi îl salutară pe nume. Îşi strecură burta printre dulapuri şi cuşti, spre suporturile Ardent din spatele încăperii.

- Felix.

Vorbise Van, care nu era de serviciu în noaptea aceea.

- Ce faci aici? Nu-i nevoie ca mâine să fim amândoi zob.

- Poftim? O, cutia mea este acolo. Sistemul a căzut în jurul orei 1.30 şi-am fost trezit de monitorul meu. Ar fi trebuit să te sun şi să-ţi spun că vin, te-aş fi scutit de un drum.

Propriul server al lui Felix, o cutie împărţită împreună cu alţi cinci amici, se afla într-un suport cu un etaj mai jos. Se întrebă dacă şi el era offline.

- Care-i treaba pe-aici?

- Atac masiv cu un vierme rapid. Un imbecil cu activitate zero până acum a făcut ca toate cutiile Windows din reţea să ruleze teste Monte Carlo pe fiecare bloc IP, inclusiv pe IPv6. Toate sistemele mari Cisco rulează interfeţe administrative peste v6, şi toate clachează dacă primesc mai mult de zece teste simultan, ceea ce înseamnă că aproape toate racordurile au căzut. Şi DNS-ul e zburat din sistem, e ca şi cum cineva ar fi minat zona de transfer azi-noapte. O, mai e şi un email şi un component IM care transmite mesaje destul de veridice tuturor celor din lista de adrese, borând dialoguri Eliza[2], care-ţi blochează contul de email logat

[2] „Eliza Dialogue”, faimos program de inteligenţă artificială din anii '60, care simula comportamentul unui psiholog conversând cu pacienţii (n. tr.).

deja şi te obligă să deschizi un troian.

- Doamne!

- Mda.

Van era un sysadmin de tip doi, trecea de un metru optzeci, avea părul strâns într-o coadă de cal la spate şi un proeminent măr al lui Adam. Tricoul lăsat pe pieptul lui plat proclama: CHOOSE YOUR WEAPON şi înfăţişa un şir de zaruri RPG poliedrice.

Felix era sysadmin de tip unu, cu o greutate suplimentară în jurul taliei de treizeci-treizeci şi cinci de kilograme şi o barbă curată şi stufoasă, care-i acoperea bărbia dublă. Pe tricoul său scria HELLO CTHULHU şi înfăţişa un Cthulhu isteţ, fără gură, în stilul Hello Kitty.

Se cunoşteau de vreo cincisprezece ani, după ce se întâlniseră pe Usenet, apoi ajunseseră f2f la sesiunile de bere de la Toronto Freenet, la vreo câteva întruniri Star Trek şi, în cele din urmă, Felix îl angajase să lucreze cu el la Ardent. Van era de nădejde şi metodic. Şcolit ca inginer electrician, ţinea un vraf de carnete de notiţe cu spirală, umplute cu detalii legate de fiecare măsură luată de el vreodată, înregistrată cu ora şi data.

- Nici măcar o singură greşeală de utilizator de data asta, zise Van.

Troienii de email intrau în această categorie - dacă oamenii ar fi fost destul de isteţi să nu deschidă fişiere ataşate suspecte, troienii de email n-ar mai exista. Însă viermii care mâncau routerele Cisco nu erau o problemă creată de utilizatori, ci o eroare a inginerilor de sistem incompetenţi.

- Nu, e de la Microsoft, făcu Felix. De fiecare dată când sunt la lucru la două dimineaţa, este ori vorba de greşeala vreunui utilizator, ori de la Microsoft.

Sfârşiră prin a decupla de la Internet routerele alea afurisite. Desigur, nu Felix se ocupă, deşi era foarte tentat să treacă la fapte şi să le rebooteze după ce le oprise interfeţele IPv6. Toată treaba a fost executată de două namile de Afurisiţi de Operatori din Iad, care trebuiră să răsucească două chei în acelaşi timp ca să aibă acces la cuşcă, precum paza de la un siloz nuclear. Nouăzeci şi cinci la sută dintre convorbirile la mare distanţă din Canada treceau prin această clădire. Avea un sistem de securitate *mai bun* decât majoritatea silozurilor nucleare pentru rachetele Minuteman.

Felix şi Van puseră blocurile Ardent înapoi online, câte unul o dată. Erau infestate cu viermi, iar readucerea routerelor înapoi online nu făcea decât să expună blocurile din aval atacurilor. Fiecare bloc de pe Internet era înecat de viermi sau crea atacuri de acest tip sau ambele. Felix reuşi să ajungă la NIST şi Bugtraq după vreo sută de încercări şi descărcă actualizări de kernel, care ar trebui să reducă încărcătura de viermi intraţi în unităţile din grija sa.

Era zece dimineaţa şi era suficient de flămând să înfulece şi curul

unui urs mort, însă se apucă să recompileze kernelurile şi readuse unităţile înapoi online. Degetele lungi ale lui Van zburdau peste tastatura de administrare, avea limba uşor ieşită în afară în timp ce derula pentru fiecare unitate statistici de încărcare.

- Am avut două sute de zile de funcţionare încărcate pe Greedo, zise Van.

Acesta era cel mai vechi server din suport, încă din timpurile când îşi denumeau blocurile după personajele din Star Wars. Acum toate purtau nume după ştrumfi şi, cum aceştia se sfârşiseră, începuseră cu personajele din lumea MacDonald, începând cu laptopul lui Van, devenit Primarul McCheese.

- Greedo va străluci din nou, spuse Felix. Am jos un 486 cu un timp de funcţionare de mai bine de cinci ani. O să-mi frângă inima când va trebui să-i dau un reboot.

- La ce rahat etern mai foloseşti tu un 486?

- La nimic. Dar cine-ar putea opri o unitate cu cinci ani de funcţionare? Asta ar fi ca şi cum ţi-ai eutanasia bunica.

- Vreau să halesc ceva.

- Îţi spun eu ce facem. Întai repunem cutia ta în funcţiune, pe urmă pe a mea, apoi te iau la Lakeview Lunch pentru o pizza ca mic dejun şi poţi să-ţi iei liber restul zilei.

- S-a făcut. Omule, eşti prea bun pentru noi, trupeţii. Ar trebui să ne ţii într-un puţ şi să ne snopeşti, aşa cum fac toţi ceilalţi şefi. E tot ce merităm.

- E telefonul tău, zise Van.

Felix se extrase dintre măruntaiele vechiului 486, care refuzase să mai pornească. „Împrumutase" o altă sursă de alimentare de la nişte tipi care derulau o operaţiune de spam şi încerca să o adapteze. Îl lăsă pe Van să-i întindă telefonul, care-i căzuse de la centură în timp ce se chinuia să ajungă în spatele unităţii.

- Hei, Kel.

Se auzea un zgomot de fond ciudat, ca un târşâit. Să fi fost sarcini electrostatice? Împroşca 2.0 apa în cadă?

- Kelly?

Linia era moartă. Încercă să sune, dar nu auzi nimic, nici sunetul de apel, nici căsuţa vocală, nimic. În cele din urmă, telefonul său intră în faza de temporizare şi anunţă: NETWORK ERROR.

- Fir-ar să fie, zise el încet.

Îşi fixă telefonul la centură. Voia să ştie când avea de gând să ajungă sau poate dorea să-i spună să cumpere ceva. I-ar lăsa un mesaj în căsuţa vocală..

Tocmai testa sursa de curent, când telefonul sună din nou. Îl înşfăcă febril şi răspunse.

- Kelly, hei, ce se întâmplă?

Se sili să elimine iritarea din voce. Se simţea vinovat: practic, obligaţiile sale faţă de Ardent Financial LLC încetaseră odată ce serverele erau din nou online. Ultimele trei ore petrecute aici fuseseră o ambiţie personală, chiar dacă avea intenţia de a-i taxa şi pentru asta.

La capătul celălalt se auzeau scâncete.

- Kelly?

Simţi cum se albeşte şi cum vârfurile degetelor îi amorţesc.

- Felix, zise ea, aproape de neînţeles printre bocete. E mort, oh, Doamne, e mort!

- Cine? *Cine,* Kelly?

- Will.

Will? se gândi el. *Cine mă-sa-i...* Căzu în genunchi. William era numele pe care-l trecuseră în certificatul de naştere, deşi îi spuneau tot timpul 2.0. Scoase un sunet îndurerat, ca un lătrat stins.

- Mi-e rău, continuă ea. Nici nu mai pot să stau în picioare. Oh, Felix, te iubesc atât de mult.

- Kelly? Ce se întâmplă?

- Toţi, toată lumea... N-au mai rămas decât două canale la televizor. Doamne, Felix, pe geam arată ca la învierea morţilor.

O auzi încercând să vomite. Telefonul începu s-o ia razna, aruncându-i zgomotul vomitatului ei ca un generator de ecouri.

- Rămâi acolo, strigă el când legătura se întrerupse. Formă 911, dar telefonul îi anunţă, iarăşi, NETWORK ERROR, imediat ce atinse tasta SEND.

Îl înşfăcă pe Primarul McCheese de la Van şi-l cuplă la cablul de reţea al vechiului 486, lansă un Firefox din linia de comandă şi căută pe Google website-ul poliţiei metropolitane. Repede, dar nu cu febrilitate, căută un formular de contact online. Nu-şi pierdea niciodată capul. Rezolva problemele, iar intratul în panică nu ducea la nimic bun.

Găsi un formular şi scrise detaliile discuţiei cu Kelly ca şi cum ar fi completat un raport de devirusare, degetele i se mişcau repede, făcând o descriere completă, apoi acţionă comanda TRIMITE.

Van citise totul peste umărul său.

- Felix... începu el.

- Doamne, rosti acesta.

Se ridică încet în picioare de pe podeaua cuştii. Van luă laptopul şi încercă câteva site-uri de ştiri, însă toate dădeau eroare. Era imposibil de spus dacă era aşa pentru că se petrecea ceva îngrozitor sau pentru că reţeaua ceda sub asaltul super-viermelui.

- Trebuie să ajung acasă.

- Te duc eu, se oferi Van. Poţi continua să-ţi suni soţia.

Se îndreptară spre lifturi. Una dintre cele câteva ferestre ale clădirii era acolo, un hublou gros, blindat. Se uitară prin el în timp ce aşteptau ascensorul. Nu era prea multă circulaţie pentru o zi de miercuri. Erau cumva mai multe maşini de poliţie ca de obicei?

- *Oh, Doamne...* făcu Van, arătând cu mâna.

Turnul CN, o structură uriaşă, subţire ca un ac şi la fel de vizibilă ca un elefant alb, se înălţa la est de ei. Era înclinat, ca o creangă ieşită din nisipul umed. Oare era în mişcare? Da. Se înclina, încet, însă câştiga viteză, căzând spre nord-est, spre cartierul financiar. Trecu într-o secundă de momentul de echilibru şi se zdrobi. Simţiră unda de şoc, apoi auziră întreaga clădire zguduindu-se de pe urma impactului. Un nor de praf se ridică dintre rămăşiţe şi percepură alte tunete pe măsură ce clădirea cea mai înaltă din lume se prăbuşea, lovind clădire după clădire.

- Centrul de Transmisiuni se duce, zise Van.

Era clădirea CBC, care se prăbuşea într-o mişcare lentă. Oameni fugind în toate părţile fură zdrobiţi de tencuiala căzută. Văzută prin hublou, scena părea un script CGI descărcat de pe un site de schimb de fişiere.

Sysadminii se înghesuiau acum în jurul lor, înghiontindu-se să vadă distrugerile.

- Ce s-a întâmplat? întrebă unul.

- CN Tower s-a prăbuşit, spuse Felix.

Suna foarte detaşat, chiar şi pentru propriile sale urechi.

- Să fi fost virusul?

- Viermele? Poftim? făcu şi-l examină pe individ, un tânăr administrator de tip doi, cu numai un mic colac de grăsime în jurul taliei.

- Nu viermele. Am primit un e-mail cum că întregul oraş este în carantină din cauza nu ştiu cărui virus. O armă biologică, se pare, răspunse şi îi întinse BlackBerry-ul său.

Fu atât de absorbit de raport - în aparenţă un forward din partea ministerului canadian al sănătăţii încât nici nu observă că se stinseseră toate luminile. Apoi îşi dădu seama şi puse BlackBerry-ul înapoi în palma proprietarului, scoţând un scâncet slab.

Generatoarele intrară în funcţiune un minut mai târziu. Sysadminii se îmbulziră pe scări. Felix îl apucă pe Van de braţ şi-l trase înapoi.

- Poate că ar trebui să aşteptăm în cuşcă până se mai liniştesc lucrurile.

- Dar cum rămâne cu Kelly?

Felix se simţea de parcă era gata să vomite.

- Ar trebui să ne întoarcem acum în cuşcă.

Aceasta avea filtre de aer pentru microparticule. Alergară pe scări în sus spre cuşca cea mare. Felix deschise uşa şi apoi o lăsă să se închidă şuierând în urma lor.

- Felix, trebuie să te întorci acasă...

- Este o armă biologică. Un supervirus. Vom fi OK aici. Atâta timp cât ţin filtrele.

- Poftim?

- Intră pe IRC.

Van luă Primarul McCheese, iar Felix se folosi de Ştrumfiţă. Trecură prin canalele de chat până când găsiră unul cu nişte nick-uri familiare.

`> pentagonul s-a dus/casa albă la fel`

`> VECINUL MEU BORÂŞTE SÂNGE DE LA BALCON ÎN SAN DIEGO`

`> Cineva a dărâmat Castraveciorul[3]. Bancherii fug din City ca şobolanii.`

`> Am auzit că şi Ginza[4] arde`

Felix scrise: Sunt în Toronto. Tocmai am văzut cum s-a prăbuşit CN Tower. Am văzut rapoarte despre arme biologice, ceva cu acţiune foarte rapidă.

Van citi şi rosti:

- Nu ştii cât e de rapidă. Poate că am fost cu toţii contaminaţi cu trei zile în urmă.

Felix închise ochii.

- Dacă ar fi aşa, cred că am simţi ceva simptome.

`> Se pare că un puls electromagnetic a ras Hong Kong-ul, poate şi Parisul imaginile de pe satelit în timp real le arată într-o beznă totală, iar blocurile de reţea de acolo nu execută nici o rutare.`

`> Eşti în Toronto?`

Era un utilizator cu un nick neobişnuit.

`> Da, pe Front Street`

`> soră-mea se află la Univ Toronto şi nu reuşesc s-o prind, poţi s-o suni?`

`> Telefoanele-s praf`

Tasta uitându-se la mesajul NETWORK ERROR.

- Am un soft pentru telefon pe Primarul McCheese, făcu Van,

[3] „The Gherkin”, zgârie-nori din centrul financiar al Londrei (n. tr.).
[4] Cartier select din Tokyo (n. tr.).

lansând aplicaţia voice-over-IP. Tocmai mi-am amintit.

Felix îi luă laptopul şi făcu numărul de telefon de acasă. Sună o dată, apoi se auzi un sunet monoton, gălăgios, ca o sirenă de ambulanţă într-un film italian.

`> Telefoanele-s praf`

Scrise din nou.

Se uită în sus, la Van, şi văzu că umerii lui slăbănogi tremurau puternic.

- Băga-mi-aş picioarele. E sfârşitul lumii.

Felix se decuplă de la IRC o oră mai târziu. Atlanta arsese. Manhattanul era fierbinte de tot - suficient de radioactiv încât să compromită webcamerele din Lincoln Piaza. Toată lumea dădea vina pe Islam, asta până când fu destul de clar că Mecca ajunsese o groapă fumegândă, iar membrii familiei regale saudite fuseseră spânzuraţi înaintea palatelor lor.

Îi tremurau mâinile, iar Van plângea discret în colţul cel mai îndepărtat al cuştii. Încercă din nou să sune acasă, apoi la poliţie. Sistemul nu funcţiona mai bine decât la ultimele douăzeci de încercări.

Se băgă în boxa lui de jos şi se repezi la corespondenţa pe email. Spam, spam, spam. Şi mai mult spam. Mesaje automate. Iată un mesaj urgent de la sistemul de detecţie a pătrunderilor neautorizate în cuşca Ardent. Îl deschise şi-l citi repede. Cineva încerca într-un mod brutal şi repetat să pătrundă în routere. Nu semăna cu semnătura unui vierme. Urmări calea atacului şi descoperi că provenea din aceeaşi clădire, de la un sistem aflat într-o cuşcă de la etajul inferior. Existau proceduri pentru astfel de situaţii. Scană portul atacatorului şi descoperi că portul 1337 era deschis - 1337 era un „leet" sau „elită" în codul hackerilor, care înlocuia cifrele cu litere. Era acel tip de port pe care un vierme l-ar fi lăsat deschis pentru a se strecura în sistem şi pleca oricând. Căută pe Google vulnerabilităţi cunoscute care să fi lăsat un sistem de ascultare pe portul 1337, restrânse căutările bazându-se pe sistemul de operare cu acces pe baza amprentei palmare al serverului compromis şi, în cele din urmă, îi dădu de capăt.

Era un vierme străvechi, unul împotriva căruia fiecare unitate ar fi trebuit să fie imunizată cu ani de zile în urmă. Nici o problemă. Avea un client pentru el şi îl folosi pentru a-şi crea un cont de root în unitate, în care se logă şi aruncă o privire prin sistem.

Mai era un utilizator conectat, „scaredy”, verifică sistemul de monitorizare a proceselor şi descoperi că acesta multiplicase toate cele câteva sute de procese care-l sondau pe el şi o grămadă de alte cutii.

Deschise o fereastră de chat:

`> încetează să-mi sondezi serverul`

Se aşteptă la urlete, vinovăţie sau negare. Fu cât se poate de surprins.

> Eşti la centrul de date de pe Front Street?

> Da

> Doamne, credeam câ sunt ultimul în viaţă. Eu mă aflu la etajul patru. Cred că afară a avut loc un atac cu o armă biologică. Nu vreau să părăsesc acest spaţiu steril.

Felix expiră zgomotos.

> Mă sondai ca să mă faci să-ţi iau urma?

> Mda

> Isteaţă chestie

Şmecher, ticălosul!

> Mă aflu la etajul şase, mai am pe cineva cu mine.

> Ce ştii?

Felix adăugă logul de la IRC şi aşteptă până când celălalt digeră tot. Van se ridică şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat. Ochii-i erau sticloşi.

- Amice?

- Trebuie să mă piş.

- Nu deschizi uşa. Am văzut o sticlă goală de Mountain Dew în coşul de gunoi de acolo.

- Bine.

Se duse ca un zombi la coşul de gunoi şi luă sticla goală. Se întoarse cu spatele.

> Eu sunt Felix

> Will

Simţi cum i se strânge stomacul când se gândi la 2.0.

- Felix, cred că trebuie să ies, zise Van, care se deplasa deja spre uşă.

Lăsă tastatura şi se săltă în picioare, aruncându-se spre el şi placându-l înainte de a atinge uşa.

- Van, spuse el, privind direct în ochii sticloşi, confuzi ai prietenului său. Uită-te la mine!

- Trebuie să plec. Trebuie să merg acasă şi să hrănesc pisicile.

- E ceva afară, ceva cu acţiune rapidă şi letală. Poate va fi împrăştiat de vânt. Poate că a şi fost. Dar vom rămâne aici până ştim sigur sau până când nu vom mai avea de ales. Stai jos. Şezi.

- Mi-e frig.

Se făcea tot mai rece. Lui Felix i se făcuse pielea de găină pe braţe, picioarele şi le simţea ca nişte blocuri de gheaţă.

- Lipeşte-te de servere, lângă găurile de eşapare. Profită de aerul cald.

Găsi un suport şi se ghemui lângă el.

`> Mai eşti acolo?`

`> Da, pun la punct ceva logistică`

`> Cât mai durează până putem ieşi?`

`> N-am nici o idee`

Apoi, pentru o bună bucată de vreme, nu mai scrise nici unul nimic.

Felix trebui să se folosească de două ori de sticla de Mountain Dew. Apoi Van o folosi şi el iarăşi. Felix încercă să-şi sune din nou soţia. Website-ul poliţiei metropolitane era mort.

În cele din urmă, se lăsă să alunece pe servere şi-şi cuprinse genunchii cu mâinile, plângând ca un copil.

După un minut, colegul veni şi i se aşeză alături, cuprinzându-l cu braţul de după umeri.

- Sunt morţi. Kelly şi f... fiul meu. Familia mea nu mai e.

- N-ai de unde să ştii.

- Sunt destul de sigur. Doamne, s-a terminat cu toate, nu-i aşa?

- Mai ardem câteva ore pe aici şi după aia ieşim. Lucrurile s-ar putea întoarce curând la normal. Pompierii se vor ocupa de toate. Vor mobiliza armata, va fi OK.

Pe Felix îl dureau coastele. Nu mai plânsese de când... de când se născuse 2.0. Îşi strânse şi mai tare genunchii. Apoi se deschise uşa.

Cei doi sysadmini care intraseră aveau ochii injectaţi. Unul purta un tricou pe care scria TALK NERDY TO ME, iar celălalt avea unul cu Electronic Frontiers Canada.

- Haideţi, făcu TALK NERDY. Ne adunăm cu toţii la ultimul etaj. Urcaţi pe scări.

Descoperi că-şi ţinea respiraţia.

- Dacă-i vreun agent patogen în clădire, suntem toţi contaminaţi, continuă TALK NERDY. Deci, luaţi-o din loc, ne întâlnim acolo.

- Mai este unul la etajul şase, făcu Felix ridicandu-se în picioare.

- Da, Will, am dat de el. E sus.

TALK NERDY era unul dintre Ticăloşii de Operatori din Infern care decuplase marile routere. Felix şi Van urcară încet treptele, paşii lor răsunând pe culoarele pustii. După atmosfera îngheţată din cuşcă, în casa scărilor te simţeai ca într-o saună.

La ultimul etaj era o cantină, cu toalete care funcţionau, apă şi cafea, automate pentru mâncare. În faţa fiecăruia era câte o coadă dezordonată. Toţi evitau privirile celuilalt. Se întrebă care dintre ei era Will

şi apoi se aşeză la coada automatului care vindea mâncare.

Se alese cu încă două batoane energizante şi o ceaşcă enormă de cafea cu vanilie înainte de a rămâne fără fise. Van găsi nişte locuri la masă pentru amândoi, iar Felix puse marfa înaintea lui şi se aşeză la coadă la toaletă.

- Lasă-mi şi mie ceva, zise el, azvârlindu-i colegului său un baton energizant.

În momentul când se aşezară cu toţii, după ce fuseseră evacuaţi din cuşti, TALK NERDY şi prietenul său se întoarseră. Făcură curăţenie la casieria de la capătul zonei cu preparate culinare şi primul se urcă pe stand. Încet, încet, discuţiile se opriră.

- Eu sunt Uri Popovich, iar el este Diego Rosenbaum. Vă mulţumesc tuturor că aţi venit aici. Iată ce ştim absolut sigur: clădirea este de trei ore alimentată numai de generatoare. Observaţiile vizuale indică faptul că suntem singura clădire din zona centrală din Toronto în care mai este energie electrică şi ar trebui să ne mai ţină încă trei zile. Dincolo de aceste uşi există un agent patogen, de origine necunoscută. Ucide rapid, în câteva ore, şi se împrăştie prin aerosoli. Te contaminezi cu el respirând aer infectat. Nimeni nu a mai deschis uşile exterioare ale acestei clădiri de la cinci dimineaţa încoace. Nimeni nu le va deschide decât după ce dau eu semnalul. Atacurile asupra tuturor oraşelor importante din lume a provocat haos în rândul serviciilor de urgenţă. Atacurile sunt electronice, biologice, nucleare, prin explozii convenţionale, toate de foarte mare anvergură. Sunt inginer pe probleme de securitate şi de unde vin eu astfel de atacuri în serie sunt, de regulă, privite ca oportuniste: gruparea B aruncă în aer un pod pentru că toată lumea este ocupată de atacul cu o armă radiologică a grupării A. O chestie isteaţă. O celulă Aum Shinrikyo din Seul a lansat un atac cu gaze în metroul de acolo, pe la ora două dimineaţa, ora locală, acesta fiind evenimentul cel mai timpuriu pe care-l putem localiza, aşa că acela s-ar putea să fi fost punctul de plecare. Suntem foarte siguri că Aum Shinrikyo n-ar fi putut organiza un astfel de prăpăd: nu au nici o acţiune de război informaţional la activ şi nu au dovedit niciodată sofisticarea organizatorică necesară pentru a distruge atâtea ţinte dintr-odată. Adică nu sunt destul de deştepţi pentru aşa ceva. Rămânem aici, deocamdată, până când arma biologică va fi identificată şi dispersată. Vom supraveghea suporturile şi vom avea grijă ca reţelele să funcţioneze. Aceasta este o infrastructură esenţială şi este treaba noastră să ne asigurăm că merge strună. În momente de urgenţă naţională, responsabilitatea în această direcţie se dublează.

Unul dintre sysadmini ridică mâna. Era foarte îndrăzneţ îmbrăcat în tricoul lui verde, cu Incredibilul Hulk, iar ca vârstă, unul dintre cei foarte tineri.

- Cine-a murit de ai ajuns tu rege?

- Controlez principalul sistem de securitate, cheile pentru toate cuştile şi parolele pentru uşile spre exterior. Apropo, acum sunt încuiate. Eu i-am adunat pe toţi aici şi am convocat întrunirea. Nu-mi pasă dacă altcineva vrea să preia afacerea, este una de căcat. Dar cineva trebuie s-o

facă.

- Ai dreptate, zise puştiul. Şi pot s-o fac la fel de bine ca tine. Numele meu este Will Sario.

Popovich privi în direcţia lui.

- Ei bine, dacă mă laşi să termin ce am de spus, poate că am să-ţi predau steagul după aceea.

- Atunci termină odată.

Sario îi întoarse spatele şi se duse la fereastră. Se uită absorbit afară. Privirea lui Felix era atrasă în aceeaşi direcţie şi văzu mai mulţi nori grei de fum ridicându-se dinspre oraş.

Popovich pierduse momentul.

- Aşa că asta vom face, încheie el.

Puştiul privi în jur după un moment de tăcere prelungită.

- O, acum a venit rândul meu?

Se auziră mai multe chicoteli sonore.

- Iată ce cred: omenirea se duce naibii. Au fost lansate atacuri coordonate asupra fiecărei piese critice din cadrul infrastructurii. Există o singură cale prin care aceste lovituri au putut fi atât de bine coordonate: via Internet. Chiar dacă acceptaţi teza că atacurile sunt toate oportuniste, trebuie să ne întrebăm cum poate fi organizat aşa ceva în câteva minute: prin Internet.

- Deci tu crezi că ar trebui să oprim Internetul?

Popovich râse puţin, dar încetă când văzu că Sario nu spune nimic.

- Am văzut azi-noapte un atac care aproape că a lichidat tot Internetul. Un mic DoS[5] pe routerele esenţiale, un mic DNS-foo[6] şi cade lat ca fata popii. Poliţaii şi militarii sunt o gaşcă de rataţi tehnofobi, de-abia dacă folosesc reţeaua. Dacă-l oprim, provoacă dezavantaje masive atacatorilor, fiind doar un inconvenient pentru apărători. Când va fi cazul, îl vom reface.

- M-ai dat pe spate, zise Popovich.

Rămăsese, literalmente, cu gura căscată.

- E cât se poate de logic, făcu Sario. Multora nu le place să se joace cu logica atunci când ea dictează decizii dure. Este o problemă cu oamenii, nu cu logica.

Zumzetul conversaţiilor se transformă într-un muget.

- LINIŞTE! urlă Popovich.

Discuţiile scăzură în intensitate cu un decibel. Urlă din nou, bătând

[5] „Denial of Service”, atac informaţional realizat prin expedierea de pachete imense de informaţii (n. tr.).
[6] Atac asupra „Domaine Name System”, sistemul care gestionează numele de domenii (n. tr.).

cu piciorul pe tejgheaua casieriei. În cele din urmă, se instaură un simulacru de ordine.

- Vorbiţi pe rând.

Era roşu ca racul, ţinând mâinile în buzunare.

Un sysadmin era pentru rămânerea pe loc. Altul pentru plecare. Ar trebui să se ascundă în cuşti. Să-şi facă un inventar al resurselor şi să numească un administrator-şef. Ar trebui să iasă şi să caute poliţia sau să se ofere voluntari la spitale. Ar trebui să aleagă apărători care să păzească uşa de la intrare.

Felix descoperi, spre surprinderea sa, că era cu mâna pe sus. Popovich îi făcu semn.

- Numele meu este Felix Tremont, zise el ridicându-se pe una dintre mese şi scoţându-şi PDA-ul. Vreau să vă citesc ceva: „Guverne din Lumea Industrializată, voi, uriaşi uzaţi, de carne şi oţel, vin din Cyberpaţiu, noua casă a Minţii. În numele viitorului, vă cer vouă, care aparţineţi trecutului, să ne lăsaţi în pace. Nu sunteţi bine veniţi printre noi. Nu deţineţi nici o suveranitate asupra locului unde ne adunăm. Nu avem nici un guvern ales, nici nu intenţionăm să alegem vreunul, aşa că mă adresez vouă cu nici o altă autoritate mai mare decât cu cea cu care vorbeşte întotdeauna libertatea. Declar spaţiul social global pe care-l construim liber de tiraniile pe care vreţi voi să ni le impuneţi. Nu aveţi nici un drept moral să ne conduceţi, nici nu posedaţi alte metode de coerciţie de care să avem motive reale să ne temem. Guvernele îşi trag prerogativele lor juste din consimţământul celor guvernaţi. Nu l-aţi solicitat şi nici nu l-aţi primit pe al nostru. Nu v-am invitat. Nu ne cunoaşteţi, nici pe noi, nici lumea noastră. Cyberspaţiul nu se află între frontierele voastre. Să nu credeţi că l-aţi putea construi, de parcă ar fi un proiect de clădiri publice. Nu puteţi. Este un act al naturii şi creşte de la sine prin forţa acţiunilor noastre colective.” Acesta este un pasaj din Declaraţia de Independenţă a Cyberspaţiului. A fost scrisă acum doisprezece ani. L-am crezut unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care le-am citit vreodată. Am vrut ca fiul meu să crească într-o lume în care cyberspaţiul este liber şi să contamineze cu această libertate lumea reală, astfel ca spaţiul cărnii să devină şi el mai liber.

Înghiţi un nod şi se frecă la ochi cu dosul palmei. Van îl bătea stângaci pe pantof.

- Fiul meu cel minunat şi frumoasa mea soţie au murit astăzi. La fel, milioane de oameni. Oraşul este, literalmente, în flăcări. Metropole întregi au dispărut de pe hartă.

Se înecă cu un scâncet şi înghiţi din nou.

- Peste tot în lume, oameni ca noi sunt adunaţi în clădiri ca aceasta, încercând să-şi revină după atacul cu viermele de azi-noapte, când s-a întâmplat dezastrul. Avem energie independentă. Mâncare. Apă. Reţeaua, pe care băieţii răi o folosesc atât de bine şi de care băieţii buni n-au ştiut niciodată. Nutrim aceeaşi dragoste pentru libertate care provine din responsabilitatea faţă de reţea şi preocuparea faţă de ea. Suntem responsabili de cel mai important mecanism organizaţional şi

guvernamental pe care l-a cunoscut lumea vreodată. În acest moment, suntem lucrul cel mai apropiat de forma unui guvern existent acum în lume. Geneva este un crater. East River este în flăcări, iar clădirea ONU a fost evacuată. Republica Extinsă a Cyberspaţiului a trecut prin această furtună practic neatinsă. Suntem custozii unei maşinării nemuritoare, monstruoase şi minunate, una cu potenţialul de a construi o lume mai bună. Nu am pentru ce altceva să mai trăiesc.

În ochii lui Van apăruseră lacrimile. Nu era singurul. Nu l-au aplaudat, dar făcură ceva mai bun. Menţinură o linişte respectuoasă, totală, preţ de secunde care se întinseră până la un minut.

- Şi cum facem aşa ceva? zise Popovich, fără nici o urmă de sarcasm.

Newsgrupurile se umplură rapid. Le anunţau pe news.admin.net-abuse.email, acolo unde se adunau toţi luptătorii împotriva spamurilor şi unde exista o camaraderie profundă în faţa atacului concertat.

Noul grup era alt.november5-disaster.recovery, împreună cu.recovery.governance, .recovery.finance, .recovery.logistics şi.recovery.defense venind din urmă. Binecuvântat fie alt.hierarchy şi toţi cei care navighează cu el.

Sysadminii depăşiră faza de muncă brută. Googleplexul era ordine, cu credincioasa Regină Kong aflată la comanda unei găşti de trupeţi pe role, care bântuiau prin giganticul centru de date decuplând cutiile moarte şi lovind comutatoarele de reboot. Arhiva Internetului era offline în Presidio, dar copia sa din Amsterdam era activă şi redirecţionară DNS-ul, aşa că aproape că nu mai era nici o diferenţă. Amazonul era mort. PayPal funcţiona. Blogger, Type-Pad şi Livejournal funcţionau toate, umplându-se de milioane de postări plasate de supravieţuitorii înspăimântaţi, înghesuindu-se la căldura electronică.

Postările de fotografii de pe Flickr erau oribile. Felix îşi anulase înscrierea la ei după ce văzuse o fotografie cu o femeie şi un sugar, contorsionaţi ca într-o hieroglifă a durerii de agentul patogen. Nu semănau cu Kelly şi 2.0, însă nici nu trebuia, începu să tremure, fără a se mai putea opri.

Wikipedia era online, însă încetinită din cauza suprasolicitării. Spamurile erupeau ca şi cum nu s-ar fi schimbat nimic. Viermii cutreierau Internetul.

.recovery.logistics era locul unde se întâmpla esenţialul.

```
> Am putea folosi mecanismul de vot de pe newsgrupuri
  pentru a ţine alegeri regionale
```

Felix ştia că va merge. Votarea pe newsgrupurile Usenet funcţiona de peste douăzeci de ani, fără nici o problemă substanţială.

```
> Vom alege reprezentanţi regionali, iar ei vor desemna
  un prim-ministru.
```

Americanii insistau în alegerea unui preşedinte, ceea ce lui Felix îi displăcea. I se părea ceva prea partizan. Viitorul său nu va fi unul american. Viitorul american se dusese odată cu Casa Albă. Avea de gând să construiască ceva mai măreţ de atât. Existau şi sysadmini francezi, de la France Telecom. Centrul de date al EBU[7] fusese cruţat de atacurile care devastaseră Geneva şi era ticsit de germani sarcastici, a căror engleză era mai bună decât a lui Felix. Se înţelegeau bine cu rămăşiţele echipei BBC, din turnul Canary Wharf.

În.recovery.logistics se vorbea o engleză amestecată, iar momentul era în avantajul lui Felix. Unii dintre admini temperau războaiele verbale, stupide, folosindu-se de practica lor rafinată în decursul anilor. Unii strecurau sugestii utile.

Surprinzător de puţini îl credeau pe Felix dus cu pluta.

`> Ar trebui să ţinem alegeri cât de curând posibil. Mâine cel târziu. Nu putem conduce corect fără consimţământul celor guvernaţi.`

În câteva secunde primi o replică:

`> Doar nu vorbeşti serios. Consimţământul celor guvernaţi? Dacă nu cumva-mi scapă mie ceva, majoritatea celor pe care-ţi propui să-i conduci îşi borăsc acum şi maţele, se ascund pe sub mese sau cutreieră şocaţi străzile oraşelor. Când apucă EI să voteze?`

Felix trebui să recunoască faptul că avea dreptate. Regina Kong era isteaţă. Nu existau prea multe femei sysadmini, o adevărată tragedie. Femeile precum Regina Kong erau prea bine pregătite să rămână pe dinafară. Va trebui să încropească o soluţie să echilibreze numărul de femei în noul său guvern. Va cere fiecărei regiuni să aleagă câte-un bărbat şi o femeie.

Intră cu voioşie în discuţii contradictorii cu ea. Alegerile urmau să se ţină a doua zi; va avea el grijă.

- Prim-ministru al Cyberspaţiului? De ce nu ţi-ai spune, mai degrabă, Marele Puba al Reţelei Globale de Date? Sună mult mai demn, mai cool şi te va impune la fel de mult.

În cantină, Will îşi alesese locul de dormit lângă el, cu Van de partea cealaltă. Încăperea mirosea ca o cocină: douăzeci şi cinci de sysadmini care nu se mai spălaseră de cel puţin o zi, înghesuiţi în acelaşi loc. Pentru unii, trecuse cu mult mai mult de o zi.

- Gura, zise Van. Voiai să pui Internetul pe butuci.

- Rectificare: *vreau* să pun Internetul pe butuci. La prezent.

Felix deschise un ochi. Era atât de obosit încât acţiunea i se părea asemănătoare cu ridicatul halterelor.

[7] „European Broadcasting Union” (n. tr.).

- Uite ce-i, Sario, dacă nu-ţi convine platforma mea politică, propune tu alta. O mulţime de oameni nu mă aprobă, iar eu îi respect, din moment ce candidează împotriva mea sau îi susţin pe alţii. Asta-i alternativa ta. Iar ceea ce nu-i în meniu sunt bodogăneli şi plângeri. Acum ori te culci, ori te ridici şi-ţi postezi platforma proprie.

Sario se ridică încet, desfăşurându-şi jacheta pe care o folosise drept pernă şi îmbrăcând-o.

- Ia mai duceţi-vă dracului. Am şters-o de-aici.

- Credeam că n-are să plece niciodată, zise Felix şi se întoarse pe partea cealaltă, rămânând treaz o bună bucată de vreme, gândindu-se la alegeri.

Mai existau şi alţi candidaţi. Unii dintre ei nici măcar nu erau sysadmini. Un senator american în retragere, aflat la reşedinţa lui de vară din Wyoming, dispunea de un generator şi de un telefon prin satelit. Cumva, reuşise să dea peste newsgrupul cel mai potrivit şi şi-a aruncat candidatura în arenă. Câţiva hackeri anarhişti din Italia au atacat grupul întreaga noapte, postând diatribe într-o engleză stricată despre falimentul politic al „guvernanţei" în lumea nouă. Felix examină poziţionarea lor pe net şi deduse că erau, probabil, blocaţi într-un mic institut, Interaction Design, pe undeva pe lângă Torino. Italia fusese afectată foarte grav, însă celula de anarhişti îşi stabilise tabăra în acel orăşel.

Un număr surprinzător de candidaţi milita de pe o platformă care propunea închiderea Internetului. Felix avea însă dubii că aşa ceva era posibil, însă credea că înţelesese impulsul de a merge până la capăt cu acesta şi cu lumea. Şi până la urmă, de ce nu? După toate semnele, totul nu fusese decât o cascadă de dezastre, atacuri şi oportunism, care toate duseseră la Amurgul zeilor. Un atac terorist aici, o contraofensivă mortală acolo, reacţia disproporţionată a unui guvern... Nu le trebui mult până să isprăvească lumea.

Adormi gândindu-se la logistica închiderii Internetului şi avu vise cumplite, în care era singurul apărător al reţelei.

Se trezi la auzul unui sunet scrâşnit, ascuţit. Se întoarse şi văzu că Van stătea în capul oaselor, cu jacheta făcută ghem în poală, scărpinându-se viguros pe braţele slăbănoage. Ajunseseră să aibă culoarea cărnii de vită conservate şi un aspect descuamat. În lumina strecurată prin ferestrele cantinei se vedeau scame de piele plutind şi dansând, formând nori mari.

- Ce faci?

Felix se ridică. Văzând cum unghiile lui Van pătrundeau în piele, începu şi pe el să-l mănânce, prin simpatie. Trecuseră trei zile de când nu-şi mai spălase părul, iar pielea capului şi-o simţea de parcă era năpădită de mici insecte care-şi lăsau ouăle pe acolo, mişunând. Îşi potrivise ochelarii cu o noapte înainte şi-şi atinsese dosul urechilor; observă că degetul strălucea sub un strat gros de sebum. Îi ieşeau coşuri negre în dosul urechilor dacă nu făcea duş două zile la rând şi, uneori, furuncule enorme, crescute adânc, pe care Kelly obişnuia să i le scoată cu

o satisfacţie bolnăvicioasă.

- Mă scarpin, făcu Van şi se apucă să-şi prelucreze şi capul, trimiţând în văzduh un nor de mătreaţă pentru a completa ploaia de scame de piele deja eliminate de pe extremităţile sale.

- Doamne, mă mănâncă peste tot.

Felix îl luă pe Primarul McCheese din rucsacul lui Van şi-l cuplă la unul dintre cablurile Ethernet împrăştiate peste tot pe podea. Căută pe Google tot ce ar fi putut avea legătură cu asta şi la care se putea gândi. „Mâncărime" îi aduse 40.600.000 de trimiteri. Încercă serii compuse şi ajunse la legături ceva mai bine filtrate.

- Cred că este o eczemă provocată de stres, zise în cele din urmă.

- Eu nu fac eczeme, răspunse Van.

Îi arătă câteva fotografii înfiorătoare cu piele iritată, roşiatică, pudrată cu alb.

- Eczemă declanşată pe fond de stres, citi el textul explicativ.

Celălalt îşi examină braţele.

- Am eczemă.

- Aici scrie că trebuie s-o menţii hidratată şi să încerci să o tratezi cu cortizon-cremă. Ai putea lua trusa de prim-ajutor din toaletele de la etajul doi. Cred că am văzut câteva pe acolo.

La fel ca toţi sysadminii, Felix avusese timp să cutreiere prin birouri, toalete, bucătării şi magazii, ducând cu el o rolă de hârtie de toaletă, băgată în geanta lui de pe umăr împreună cu trei-patru batoane energizante. Printr-un acord tacit, mâncarea de la cantină se împărţea egal, fiecare sysadmin fiind atent la orice semne de lăcomie şi stocare. Cu toţii erau convinşi că, dincolo de privirile tuturor, lăcomia şi greblarea resurselor existau, pentru că ei înşişi se făceau vinovaţi de asta atunci când nu se uita nimeni.

Van se ridică şi când chipul său ajunse la lumină, Felix văzu cât de umflaţi îi erau ochii.

- Am să întreb pe listele de corespondenţă de ceva antihistaminice.

Pentru supravieţuitorii din clădire existaseră patru liste de corespondenţă şi trei wiki în decursul primelor ore de după întrunirea comună, iar în zilele următoare conveniră doar asupra câte uneia. Felix mai era încă pe lista de corespondenţă împreună cu cinci dintre cei mai de încredere prieteni ai săi, doi dintre ei fiind blocaţi în cuşti din alte ţări. Bănuia că restul sysadminilor procedau la fel

Van se poticni.

- Mult succes în alegeri, zise el bătându-l pe umăr.

Felix se ridică şi începu să măsoare încăperea în lung şi-n lat, oprindu-se pentru a se holba pe ferestrele murdare. Flăcările ardeau prin Toronto mai intens ca înainte. Încercase să găsească liste de

corespondenţă sau bloguri postate de locuitorii din Toronto, însă sigurele găsite erau controlate de alţi dependenţi ai reţelei, aflaţi în alte centre de date. Era posibil - chiar probabil - să mai fie supravieţuitori şi prin alte părţi, cu priorităţi mai presante decât postarea de mesaje pe Internet. Telefonul său de acasă funcţiona intermitent, însă încetase să mai sune după cea de-a doua zi, când, auzind a cincizecea oară vocea lui Kelly înregistrată pe robot, începu să plângă în mijlocul unei şedinţe de planificare. Nu era singurul.

Ziua alegerilor. Sosise vremea să danseze pe muzică.

> Eşti emoţionat?

> Deloc

Mai adăugase:

> Ca să fiu sincer, nu mă interesează cine ştie cât dacă voi câştiga. Mă bucur doar pentru că facem asta. Alternativa ar fi fost să stăm cu deştu-n cur, aşteptând să vină careva şi să deschidă uşa.

Cursorul rămase letargic. Regina Kong era afectată de o întârziere pronunţată în timp ce-şi păstorea gaşca de googleoizi prin Googleplex, făcând tot ce-i stătea în putere pentru a menţine online centrul ei de date. Trei dintre cuştile offshore ieşiseră din reţea, iar două dintre legăturile redundante din reţea erau prăjite. Spre norocul ei, căutările pe secundă se reduseseră masiv.

> China încă mai există

...scrise ea. Regina Kong avea un display mare, cu o hartă a lumii colorată în accesări-pe-Google-pe-secundă şi putea face minuni cu ea, arătând descreşterea lor în timp prin grafice colorate. Încărcase multe videoclipuri înfăţişând cum molima şi bombele măturaseră omenirea. Se vedea valul iniţial de accesări din partea celor care voiau să afle ce se petrecea, apoi scăderea sumbră, precipitată, pe măsură ce bolile cuceriseră teren.

> China încă mai funcţionează cu aproape nouăzeci la sută din capacitate.

Felix clătină din cap.

> Doar nu crezi că ei sunt răspunzători

> Nu

...răspunse ea, apoi începu să tasteze ceva şi se opri.

> Nu, bineînţeles că nu. Cred Ipoteza Popovich. Aceasta-i o gaşcă de nemernici, toţi folosindu-se de restul ca acoperire, însă China i-a căpăcit mai tare şi mai repede decât oricine altcineva. Poate că în cele din urmă am găsit o folosinţă pentru statele totalitare.

Felix nu putu să reziste.

> Eşti norocoasă că şeful tău nu poate vedea ce scrii.

`Voi aţi fost participanţi destul de entuziaşti la ridicarea Marelui Firewall Chinezesc.`

`> N-a fost ideea mea`

`> Iar şeful meu este mort. Probabil că sunt morţi cu toţii. Întreaga regiune din San Francisco a fost lovită din plin, iar după aceea a fost şi un cutremur.`

Urmăriseră fluxurile de date automate ale USGS[8] de la cutremurul de 6,9 grade care a devastat nordul Californiei, de la Gilroy până la Sebastopol. Unele camere web au dezvăluit adevărata amploare a dezastrului: explozii, în principal provocate de scăpările de gaze, clădiri adaptate seismic surpându-se ca nişte mormane de cuburi pentru copii, după o lovitură zdravănă. Googleplexul, suspendat pe o serie de cabluri elastice de oţel, se cutremurase ca un platou de budincă, însă suporturile rămăseseră pe loc şi cel mai grav incident de care avuseseră parte a fost ochiul învineţit al unui sysadmin care luase în plină figură o buclă de prindere a cablurilor în timp ce aceasta zbura prin aer.

`> Scuză-mă, am uitat.`

`> Nici o problemă. Cu toţii am pierdut oameni, nu?`

`> Mda. Mda. Oricum, nu-s îngrijorat din cauza alegerilor. N-are importanţă cine câştigă. Cel puţin, facem şi noi CEVA`

`> Nu şi dacă votează pentru vreunul dintre cretinoizii ăia`

„Cretinoizi" era epitetul folosit de unii dintre sysadrnini pentru a-i descrie pe cei din gaşca doritoare să oprească Internetul. Regina Kong îl născocise, în aparenţă îşi începuse existenţa ca un termen generic pentru toţi managerii IT care n-aveau habar de nimic.

`> Nu vor vota. Sunt doar sătui şi obosiţi, asta-i tot. Alegerea ta va marca ziua`

Googleoizii erau unul dintre cele mai mari şi mai puternice grupuri rămase, împreună cu echipele de uplink[9] şi resturile echipajelor transoceanice. Susţinerea din partea Reginei Kong venise ca o surpriză, iar el îi trimisese un e-mail căruia ea-i răspunsese concis: „Nu-i pot lăsa pe cretinoizi să conducă."

`> gtg`

Scrise ea şi apoi legătura se întrerupse. Deschise un browser şi încercă să intre pe google.com. Browserul intră în latenţă. Reîncărcă pagina, apoi din nou şi, în cele din urmă, i se deschise prima pagină. Indiferent ce afectase punctul de lucru al Reginei Kong - pene de curent, viermi, încă un cutremur reparase tot. Pufni când văzu că înlocuiseră „o"-urile din Google cu câte un Pământ mic, cu ciuperci atomice ridicându-se de la suprafaţă.

[8] Agenţie americană de supraveghere geologică (n. tr.).
[9] Legătura dintre staţiile de pe sol şi sateliţi (n. tr.).

- Ai ceva de mâncare? îl întrebă Van.

Era pe la mijlociul amiezii, deşi timpul nu părea să se scurgă într-un mod cine ştie cât de semnificativ în centrul de date. Îşi pipăi buzunarele. Puseseră un supraveghetor, însă nu înainte ca toată lumea să fi şutit câte ceva de halit din interiorul automatelor. Avusese şase batoane energetice şi nişte mere. Luase două sendvişiuri, însă, prevăzător, le mâncase înainte să înceapă să se râncezească.

- A mai rămas un baton.

Observase că în această dimineaţă pantalonii îi erau ceva mai largi şi asta-l înviorase puţin. Apoi îşi amintise cum îl mai tachina Kelly pe seama greutăţii şi mai plânse un pic. După aceea mâncase două batoane energizante, rămânând doar cu unul.

- Oh, făcu Van.

Chipul său era mai scofâlcit ca oricând, iar umerii i se gârboveau spre pieptul ca un suport.

- Poftim. Votează Felix.

Van înşfăca batonul energizant şi-l puse pe masă.

- OK, aş vrea să ţi-l dau înapoi şi să spun „nu, nu pot”, însă sunt al naibii de *hămesit,* aşa că am să-l iau şi am să-l halesc. E bine?

- N-am nimic împotrivă. Poftă mare.

- Cum mai decurg alegerile? se interesă, după ce linsese şi ambalajul.

- Habar n-am. N-am mai verificat de-un car de vreme. Cu câteva ore în urmă câştiga cu o diferenţă insignifiantă.

Absenţa laptopului său era un handicap de proporţii în astfel de chestiuni. Sus, în cuşti, erau zeci de tipi ca el, nenorociţi care plecaseră de acasă în Der Tag, fără să se gândească să-şi ia cu ei ceva pregătit pentru conexiuni WiFi.

- Vă veţi prăji, zise Sario, strecurându-se alături de ei. Devenise faimos în centru pentru că nu dormea niciodată, trăgea cu urechea, se lua la ceartă în RL[10] cu vehemenţa unui participant la războiul insultelor din Usenet.

- Câştigătorul va fi cineva care înţelege câteva lucruri fundamentale.

Îşi înălţă pumnul, apoi sublinie punctele sale de vedere ridicând câte-un deget:

- Punctul unu: Teroriştii se folosesc de Internet să distrugă lumea, iar noi trebuie, în primul rând, să distrugem Internetul. Punctul doi: Chiar dacă greşesc, întreaga poveste cu alegerile este o glumă. Vom rămâne foarte curând fără combustibil pentru generatoare. Punctul trei: Dacă nu, asta va fi pentru că vechea orânduire şi-a revenit şi funcţionează şi nu va

[10] „Real Life”, viaţa adevărată (n. tr.).

da nici măcar o ceapă degerată pe noua voastră lume. Punctul patru: Vom rămâne fără mâncare înainte de a rămâne fără vlaga necesară ca să ne certăm asupra motivelor de a nu merge afară. Avem şansa de a face ceva pentru a ajuta lumea să-şi revină: putem lichida netul, luându-l de sub nasul băieţilor răi. Sau putem rearanja mai multe şezlonguri pe puntea *Titanicului* vostru spre folosul unor vise frumoase despre „cyberspaţiul independent".

Problema era că Sario avea dreptate. Peste două zile nu vor mai avea combustibil, energia intermitentă de la reţeaua naţională lungise durata de viaţă a generatoarelor lor. Iar dacă-i acceptai ipoteza, că Internetul era în primul rând utilizat ca o unealtă pentru a provoca şi mai mult haos, închiderea lui ar fi lucrul cel mai potrivit.

Însă fiul lui Felix şi soţia erau morţi. Nu voia să reconstruiască vechea lume. Voia una nouă. Vechea lume era una care nu avea nici un loc pentru el. Nu mai avea.

Van îşi scărpină pielea decojită şi însângerată. O răbufnire de scame de piele şi resturi se învolbură prin aerul umed şi unsuros. Sario se strâmbă.

- Asta-i dezgustător. Ştii, respirăm aer reciclat. Indiferent ce lepră te roade pe tine, aerosolizarea ei prin atmosferă este o chestie destul de antisocială.

- Eşti o autoritate mondială în materie de comportament antisocial, zise Van. Pleacă, altfel te prelucrez până la moarte cu întregul set de scule.

Se opri din scărpinat şi-şi bătu încet, ca un pistolar, trusa de patente şi cleşti în teaca lor.

- Da, sunt antisocial. Am sindromul Asperger şi n-am mai luat medicamente de patru zile. Da' scuza ta care-i?

Van se scărpină şi mai mult.

- Îmi pare rău. N-am ştiut.

- Oh, eşti de necrezut, pufni Sario în râs. Pariez că trei sferturi din gaşca de aici este aproape autistă. Eu sunt un biet nenorocit. Dar sunt unul care nu se teme să spună adevărul, iar asta mă face mai bun decât tine, imbecilule.

- Cretinoidule, se băgă Felix, cară-te!

Mai aveau combustibil pentru mai puţin de o zi când fu ales primul premier al Cyberspaţiului. Prima numărătoare a voturilor a fost compromisă de un virus care a atacat cu spamuri procesul electoral şi au pierdut o zi importantă pentru a vota încă o dată.

Dar în acel moment totul păru mai mult o glumă. Jumătate dintre centrele de date rămăseseră în beznă. Graficele de pe net ale Reginei Kong cu accesările pe Google erau tot mai sumbre, pe măsură ce tot mai multe părţi ale lumii erau offline, deşi ea menţinea un display cu noile

interogări în creştere. Majoritatea erau legate de sănătate, adăposturi, sisteme sanitare şi autoapărare.

Încărcătura letală a viermilor încetinea transferul. Multe dintre casele utilizatorilor de PC-uri rămâneau fără curent şi ieşeau din reţea, aşa că unităţile lor compromise rămâneau în întuneric. Principalele noduri de pe net erau încă active şi sclipeau, dar misivele trimise de aceste centre de date erau din ce în ce mai disperate. Felix nu mai mâncase de o zi şi nimeni altcineva din staţia terestră de conexiune prin satelit.

Şi apa era tot mai puţină.

Popovich şi Rosenbaum veniră şi-l interpelară înainte de a putea să facă altceva decât să răspundă câtorva mesaje de felicitare şi să posteze pe newsgrupuri un discurs preînregistrat de acceptare a funcţiei.

- Avem de gând să deschidem uşile, spuse Popovich.

La fel ca ceilalţi, pierduse şi el în greutate şi arăta şleampăt şi unsuros. Mirosul său corporal era ca o duhoare provenită de la sacii cu gunoi din spatele unei pieţe de peşte într-o zi călduroasă. Felix era convins că nici el nu mirosea mai bine.

- Aveţi de gând să plecaţi în recunoaştere? Să mai luaţi combustibil? Am putea desemna un grup de lucru pentru asta, bună idee.

Rosenbaum clătină din cap cu tristeţe.

- Avem de gând să ne căutăm familiile. Orice o fi afară, s-a consumat deja. Sau poate că nu. Oricum, aici nu mai există nici un viitor.

- Şi cum rămâne cu întreţinerea reţelei? întrebă, deşi cunoştea răspunsul. Cine va menţine routerele în funcţiune?

- Îţi dăm parolele de bază pentru tot.

Îi tremurau mâinile, iar ochii-i erau înceţoşaţi. La fel ca majoritatea fumătorilor surprinşi în centrul de date, nu mai trăsese nimic toată săptămâna. Toate produsele pe bază de cafeină se terminaseră cu două zile înainte. Fumătorii treceau prin clipe grele.

- Iar eu să rămân aici şi să ţin totul online?

- Tu şi toţi cei cărora le mai pasă.

Felix ştia că-şi irosise şansa. Alegerile păruseră un lucru nobil şi curajos, însă, privind în urmă, totul fusese doar o scuză pentru lupte interne, când ar fi trebuit să vadă ce ar putea face în continuare. Însă problema era că nu aveau nimic de făcut.

- Nu vă pot opri.

- Mda, nu poţi.

Popovich se răsuci pe călcâie şi ieşi. Rosenbaum îl privi plecând, apoi îl apucă pe Felix de umăr şi-l strânse.

- Îţi mulţumesc. A fost un vis frumos. Încă mai este. Poate că vom găsi ceva de mâncare şi combustibil şi ne întoarcem.

Rosenbaum avea o soră cu care rămăsese în contact prin Instant Messenger în primele zile de după izbucnirea crizei. Apoi ea nu-i mai răspunsese. Sysadminii erau împărţiţi în tabăra celor care avuseseră şansa de a-şi lua rămas-bun şi cei care nu o avuseseră. Fiecare credea că fusese mai bine de celălalt.

Discutară despre asta în newsgrupurile lor interne, în fond, rămăseseră tot dependenţi de net. La parter era o mică gardă de onoare, băieţi care-i priviră îndreptându-se spre uşile duble. Atinseră tastele şi barierele de oţel se ridicară, apoi se deschise primul set de uşi. Păşiră pe hol şi închiseră uşile după ei. Se deschiseră cele de la intrare. Afară era o zi senină şi însorită şi, în afară de faptul că era pustiu, totul părea normal. Sfâşietor de normal.

Cei doi făcură un pas timid spre lume. Apoi altul. Se întoarseră spre mulţimea adunată. Apoi se apucară de gât şi începură să se zvârcolească şi să se contorsioneze, căzând grămadă la pământ.

- Raha...! izbuti Felix să exclame înainte ca amândoi să se ridice scuturându-se de praf, râzând atât de tare încât se apucară cu mâinile de burtă.

Le făcură încă o dată semn cu mâna şi se răsuciră pe călcâie.

- Oameni buni, tipii ăia sunt anormali, zise Van.

Se scărpină pe braţele străbătute de dâre lungi, însângerate. Hainele îi erau atât de pline de scame de piele încât păreau date cu zahăr pudră.

- Cred că a fost o chestie destul de hazlie, comentă Felix.

- Doamne, ce foame mi-e, făcu celălalt pe un ton banal.

- Spre norocul tău, am luat toate pachetele pe care le putem mânca.

- Sunteţi prea bun cu noi, răcanii, domnule Preşedinte.

- Prim-ministru, preciză el. Şi nu eşti răcan, eşti viceprim-ministru. Eşti tăietorul meu de panglici desemnat şi distribuitorul meu de cecuri supradimensionate.

Moralul li se ridicase. Privindu-i plecând pe Popovich şi Rosenbaum, le revenise optimismul. Felix ştia că în curând vor pleca cu toţii.

Totul depinsese de rezervele de combustibil, însă cine-ar mai fi aşteptat până când acestea se epuizau?

`> jumătate din echipa mea a plecat azi dimineaţă`

...scrise Regina Kong. Google se menţinea destul de bine, desigur. Solicitarea serverelor era mult mai diminuată chiar şi decât în zilele când Google încăpea în câteva PC-uri asamblate manual pe sub pupitrele de la Stanford.

`> ne-am redus la un sfert`

...răspunse Felix. Nu trecuse decât o singură zi de la plecarea lui

Popovich şi Rosenbaum, însă traficul pe newsgrupuri ajunsese până aproape de zero. El şi Van nu avuseseră prea mult timp să se joace de-a Republica Cyberspaţiului. Fuseseră mult prea ocupaţi cu familiarizarea cu sistemele predate lor de Popovich, marile routere care acţionau ca noduri importante pentru toate sistemele de bază ale reţelei Internet din Canada. Cu toate astea, mai intra din când în când câte cineva pe newsgrupuri, dar mai mult ca să-şi ia rămas-bun. Vechile războaie verbale despre cine să fie prim-ministru sau dacă să închidă ori nu Internetul, ori despre cine a luat prea multă mâncare, dispăruseră cu toate.

Reîncărcă newsgrupurile. Găsi un mesaj tipic.

`> Dezertări pe Solaris`

`> Uh, salutare. Eu sunt doar un MSCE de categorie uşoară, însă singurul treaz de pe aici, iar patru dintre DSLam-uri tocmai s-au dus. Se pare că există un cod de calcul dedicat care încearcă să determine cu cât să-i încaseze pe clienţii noştri corporatişti şi a generat peste zece mii de căi, înghiţând întreaga capacitate de logare. Vreau să-l opresc, dar se pare că nu reuşesc. Există vreo invocaţie magică pe care s-o rostesc ca să fac această nenorocită de cutie weenix[11] să răpună rahatul? Doar nici unul dintre clienţi ne va mai plăti vreodată. Aş vrea să-l întreb asta pe tipul care a scris codul, însă este mai mult ca sigur mort, din câte-şi poate oricine da seama.`

Reîncărcă pagina. Apăruse un răspuns. Era scurt, autoritar şi de ajutor, exact ceea ce nu vedeai aproape niciodată pe un newsgrup de mare calibru când un prostănac lansa o întrebare neghioabă. Apocalipsul trezise spiritul întrajutorării răbdătoare în comunitatea operatorilor de sistem.

Umărul lui Van trecu pe lângă el.

- Sfinte Sisoe, cine-ar fi crezut că poate aşa ceva?

Privi din nou mesajul. Era de la Will Sario.

Deschise fereastra de chat.

`> sario, am crezut că voiai moartea Internetului, cum de ajuţi novicii să-şi repare unităţile?`

`> < cu un zâmbet sfios > Păi, dle prim-ministru, poate că nu suport să văd un computer suferind din cauza unui amator.`

Trecu pe canalul cu Regina Kong.

`> Cât a trecut?`

`> De când n-am mai dormit? Două zile. Până când rămânem fără combustibil? Peste trei zile. De când nu mai avem`

[11] Jargon pentru sistemul de operare Unix (n. tr.).

mâncare? De două zile.

> Fir-ar! Nici eu n-am dormit noaptea trecută. Suntem puţin cam în lipsă de personal pe aici.

> asl[12]? Eu sunt Monica şi locuiesc în Pasadena şi m-am plictisit de temele de casă. N-ai vrea să descarci poza mea???

Troienii bântuiau peste tot prin IRC în aceste zile, sărind pe toate canalele de chat care aveau orice urmă de trafic. Uneori, vedeai câte cinci sau şase flirtând unul cu altul. Era destul de ciudat să vezi aceste programe periculoase încercând să tragă în piept alte versiuni ale lor să descarce un troian.

Pocniră amândoi, simultan, troianul de pe canal. El avea acum un program pentru aşa ceva. Lighioana nici măcar n-avu timp s-o rupă la fugă.

> Cum se face că spamul nu scade? Jumătate dintre blestematele de centre de date au tras obloanele

Regina Kong făcu o pauză lungă înainte de a scrie din nou. Ca un automatism, când ea era afectată de întârziere mare, el reîncărcă pagina de bază de la Google. Aşa cum se aştepta, era căzută.

> Sario, ai ceva de mâncare?

> Excelenţa Voastră nu va rata cel puţin încă două mese

Van se întorsese la Primarul McCheese, însă era pe acelaşi canal.

- Ce prostănac. Arăţi destul de gălbejit, tipule.

Nu arăta bine deloc. Părea gata, gata să cadă dacă suflai ceva mai tare spre el, iar vorbirea-i devenise moale şi cleioasă.

> hei kong totu-i ok?

> totu-i bine a trebuit să trag nişte şuturi în cur

- Cum e traficul, Van?

- Redus cu douăzeci şi cinci la sută de azi-dimineaţă.

Mai era un snop de noduri ale căror conexiuni treceau pe la ei. Era de presupus că marea lor majoritate erau ale unor clienţi particulari sau comerciali aflaţi în locuri unde reţeaua electrică încă mai funcţiona şi directorii companiilor de telefoane mai trăiau încă.

Din când în când, Felix mai trăgea cu urechea pe conexiuni pentru a verifica dacă exista cineva cu veşti din lume. Aproape tot ce mergea era traficul automat: salvările de reţea, actualizările de stare. Spam. Tone de spam.

> Spamul predomină încă pentru că sistemele de oprire a spamului cad mai repede decât cele care-l generează. Toate rutinele anti-vierme sunt centralizate în câteva

[12] Acronim pentru „age, sex, location”, întrebare prin care se cer detalii despre interlocutor (n. tr.).

locuri. Materialul naşpa se află pe un milion de computere-zombi. Numai dacă fraierii ar avea bunul-simţ de a-şi închide PC-urile de acasă înainte să dea ortul popii sau să fugă

> în halul în care merg lucrurile nu vom mai direcţiona până seara altceva decât spam

Van îşi drese glasul, era un sunet dureros.

- Cred că se va întâmpla mai repede decât crezi. Nu va observa nimeni dacă plecăm de aici.

Felix îi examină cu privirea pielea de culoarea cărnii de vită conservate, străbătută de zgârieturi lungi şi furioase. Îi tremurau degetele.

- Bei apă destulă?

Van dădu din cap.

- Toată ziua am băut, la fiecare zece secunde. Fac orice numai să-mi umplu burta.

Arătă spre o sticlă de Pepsi Max, reumplută cu apă, aflată lângă el.

- Hai să convocăm o şedinţă.

În ziua Z fuseseră patruzeci şi trei. Acum mai erau cincisprezece. Şase răspunseră convocării la întrunire plecând, pur şi simplu. Toată lumea ştia despre ce va fi vorba la şedinţă fără să i se mai spună.

- Deci asta-i, aveţi de gând să-l lăsaţi să-şi dea duhul?

Sario era singurul dintre ei căruia îi mai rămăsese destulă energie să se enerveze cu adevărat. S-ar duce furios şi în mormânt. Venele de pe gât şi de pe frunte erau îngroşate de furie. Pumnii îi tremurau de nervi. Toţi ceilalţi fanatici intraseră la locul întrunirii cu laptopurile închise, privind măcar o dată în sus, la unison, fără să-şi ţină ca de obicei un ochi pe chat sau pe logările vreunui serviciu aflat sub monitorizare.

- Sario, cred că faci mişto de mine, zise Felix. Parcă voiai să scoţi Internetul din blestemata de priză?

- Am vrut o treabă curată, *curată,* strigă el. N-am vrut să sângereze şi să se surpe într-o rână în icnete scurte şi să-şi borască maţele. Am vrut să fie un act de voinţă al comunităţii globale de custozi. Am vrut să fie un act afirmativ, făcut de mână de om. Nu entropie, coduri rele şi viermi câştigând lupta. La naiba, asta-i ceea ce s-a întâmplat peste tot.

Sus, în cantina de la ultimul etaj, erau ferestre pretutindeni, blindate, polarizate şi, ca de obicei, cu jaluzelele coborâte. Acum Sario alerga prin încăpere trăgând jaluzelele în sus. *Cum naiba mai are putere să alerge?* se întrebă Felix. El de-abia dacă mai putuse urca scările spre întrunire.

Lumina necruţătoare a zilei năvăli înăuntru. Afară era o zi frumoasă şi însorită, însă oriunde te uitai peste acea privelişte impunătoare a zgârie-norilor din Toronto, peste tot se ridicau nori de fum. Turnul TD, un uriaş modernist de cărămizi negre de sticlă, azvârlea în văzduh limbi de

flăcări.

- Îşi dă duhul, aşa cum fac toate. Ascultaţi, ascultaţi-mă. Dacă lăsăm netul să se stingă încet, părţi din el vor mai rămâne online luni de zile. Poate chiar ani. Şi ce va mai circula prin el? Viruşi. Viermi. Spamuri. Procese de sistem, transferuri de zone. Lucrurile folosite de noi se defectează şi au nevoie de întreţinere. Lucrurile abandonate de noi nu vor fi folosite şi vor dura pe veci. Vom părăsi netul ca un puţ de gunoi, plin cu deşeuri industriale. Asta va fi afurisita noastră de moştenire, cea a fiecărei taste atinse de tine, de mine, de oricine vreodată. Pricepeţi? Îl vom lăsa să moară încet, ca un câine rănit, în loc să-i tragem un glonţ cinstit în cap.

Van îşi scărpina obrajii, apoi Felix observă că-şi ştergea lacrimile.

- Sario, nu greşeşti, dar nici n-ai dreptate. Să laşi totul să şchioapete până la sfârşit nu-i ceva rău. Cu toţii vom şchiopăta o bună bucată de vreme şi poate că asta va fi de folos unora. Dacă există un singur pachet de date transmis de la un utilizator la oricare altul oriunde în lume, atunci sistemul îşi face datoria. Însă dacă vrei lovitura de graţie, poţi să faci şi asta. Eu sunt prim-ministru şi aşa rămâne. Vă dau accesul în inima sistemului. Tuturor.

Se întoarse spre panoul alb de afişaj, pe care angajaţii din cantină obişnuiau să scrijelească specialităţile zilei. Acum era acoperit cu resturile dezbaterilor aprinse pe teme tehnice în care se lansaseră sysadminii în timpul scurs de la ziua fatală.

Curăţă cu mâneca o parte din panou şi începu să scrie parole lungi şi complicate, în alfanumerice, ornate de punctuaţie. Felix avea darul de a-şi putea aminti astfel de parole. Se îndoia că-i va mai folosi vreodată.

```
> Ne ducem, Kong. Oricum, combustibilul e aproape consumat

> Da, bine, atunci asta-i. a fost o onoare, domnule prim-ministru

> tu o să fii ok?

> iam poruncit unui tânăr sysadmin să se ocupe de necesităţile mele feminine şi-am găsit inca o rezervă de hrană carevadura vreo două săptămâni acum că nu mai suntem decât cincisprezece sysad-mini sunt în raiul porcilor prietene

> eşti uluitoare, Regină Kong, pe bune. Totuşi, nu încerca să fii o eroină. Când trebuie să pleci, pleacă. Trebuie să mai fie ceva pe acolo

> ai grijă felix, pe bune apropo ti-am spus că interogările s-au înmulţit dinspre România? poate că-şi revin într-adevăr.

> pe bune?

> da, pe bune. suntem greu de ucis ca blestemaţii ăia de gândaci
```

Conexiunea ei pică. Se repezi la Firefox şi reîncărcă pagina Google, dar căzuse şi ea. O încărcă iar şi iar, însă pagina nu-şi mai reveni. Închise ochii şi ascultă cum se scărpina Van pe picioare, apoi îl auzi tastând ceva.

- Sunt din nou online, spuse el.

Felix expiră zgomotos. Trimise mesajul către newsgrup, unul care trecuse prin cinci reconfigurări înainte de a se stabiliza: „Aveţi grijă de tot, OK? Ne vom întoarce într-o bună zi."

Toţi plecau, cu excepţia lui Sario. El nu-şi lua tălpăşiţa. Veni jos să-i petreacă cu privirile.

Sysadminii se adunară în hol, iar Felix deschise poarta de securitate şi lumina năvăli înăuntru.

Tânărul le făcu semn cu mâna.

- Noroc.

- Şi ţie, răspunse Felix.

Sario avea o strângere de mână tare, mai tare decât s-ar fi cuvenit.

- Poate că ai avut dreptate, continuă el.

- Poate.

- Îl scoţi din priză? îl chestionă.

Acesta privi în sus, spre tavanul fals, părând să străpungă oţelul ranforsat al podelelor, până la suporturile care huruiau mai sus.

- Cine ştie? făcu el, în cele din urmă.

Van se scărpină şi un nor de scame albe dansă în lumina soarelui.

- Hai să-ţi găsim o farmacie, zise Felix. Se îndreptă spre uşă, iar ceilalţi îl urmară.

Aşteptară ca uşile de interior să se închidă în spatele lor şi atunci le deschise pe cele exterioare. Aerul mirosea şi avea gustul ierbii proaspăt tăiate, ca primele picături de ploaie, ca un lac şi asemenea cerului, aerul naturii, aerul lumii, totul părea ca reîntâlnirea cu un vechi prieten de care n-ai mai auzit de o veşnicie.

- Adio, Felix, spuseră ceilalţi sysadmini.

Se îndepărtau în vreme ce el rămăsese încremenit în capătul scării de beton. Lumina îi deranja ochii, umezindu-i.

- Cred că există un magazin Shopper’s Drug Mart pe King Street, i se adresă lui Van. O să aruncăm o cărămidă prin vitrină şi luăm nişte cortizon, OK?

- Tu eşti prim-ministrul. Ia-o înainte.

În cincisprezece minute de mers pe jos nu văzură nici ţipenie de om. Nu se auzea absolut nimic, cu excepţia ciripitului păsărilor şi a unor gemete îndepărtate, a vântului şuierând printre cablurile electrice de

deasupra capului. Parcă se plimbau pe suprafaţa Lunii.

- Pariez că au tabletele de ciocolată la Shopper's, zise Van. Lui Felix i se strânse stomacul.

- Uau! făcu el salivând din greu.

Trecură de o mică furgonetă, iar pe locul din faţă se afla cadavrul mumificat al unei femei, ţinând în braţe cadavrul uscat al unui bebeluş, iar gura i se umplu de gust de fiere, chiar dacă mirosul care ieşea de după ferestrele ridicate era foarte slab.

Nu se mai gândise la Kelly şi la 2.0 de mai multe zile. Căzu în genunchi şi-i veni din nou să vomite. Aici, în lumea reală, familia lui era moartă. Toţi cei pe care-i cunoştea erau morţi. Nu mai voia altceva decât să se întindă pe trotuar şi să aştepte să piară şi el.

Mâinile aspre ale lui Van îl apucară de subsuoară şi traseră slăbite.

- Nu acum. Odată ce suntem în siguranţă undeva înăuntru şi-am mâncat ceva, atunci putem face asta, dar nu acum. Mă înţelegi, Felix? Nu acum, futu-i!

Înjurătura avu efect. Se ridică în picioare. Genunchii îi tremurau.

- Încă o stradă, spuse Van şi puse braţul lui Felix în jurul umerilor săi, conducându-l.

- Mulţumesc! Îmi pare rău.

- N-ai de ce. Ai mare nevoie de un duş. Fără supărare.

- Nici o problemă.

Magazinul Shopper's dispunea de grilaj de securitate de metal, însă fusese smuls din faţa vitrinelor, sfărâmate brutal. Se strecurară prin spărtură şi pătrunseră în farmacia întunecoasă. Câteva dintre galantare erau distruse, dar în afară de asta totul părea în regulă. Felix observă rafturile cu acadele de lângă casierii în acelaşi moment cu Van şi se repeziră să ia fiecare câte-un pumn şi să se îndoape.

- Voi doi mâncaţi ca nişte porci.

Se răsuciră deodată la auzul vocii femeii. Ţinea un topor de pompieri aproape la fel de mare ca ea. Purta un halat de laborator şi pantofi comozi.

- Luaţi ce vă trebuie şi plecaţi, OK? Nu are nici un sens să faceţi probleme pe aici.

Avea o bărbie ascuţită, iar ochii-i erau scăpărători. Părea să aibă patruzeci şi ceva de ani. Nu semăna deloc cu Kelly, ceea ce era bine, pentru că lui Felix îi venea să o ia la fugă spre ea şi s-o îmbrăţişeze strâns, aşa cum era. Încă un om în viaţă!

- Eşti doctor? o întrebă, văzând că sub halat avea îmbrăcăminte medicală.

- O să plecaţi? făcu ea, agitându-şi toporul.

Felix ridică mâinile.

- Vorbesc serios. Eşti doctoriţă? Farmacistă?

- Am fost soră medicală calificată acum vreo zece ani. Sunt mai mult web-designer.

- Faci mişto de mine.

- N-ai mai întâlnit până acum vreo tipă care să se priceapă la computere?

- De fapt, persoana care conduce centrul de date de la Google este o fată. O femeie, vreau să zic, prietenă de-a mea.

- Te ţii de glume? O femeie conducea centrul de date Google?

- Conduce. Este încă online.

- Fugi d-aci, zise şi lăsă toporul mai jos.

- Serios. Ai ceva cremă cu cortizon? Îţi spun eu povestea. Pe mine mă cheamă Felix, el e Van şi are nevoie de toate antihistaminicele de care te poţi lipsi.

- Să mă lipsesc? Felix, dragă prietene, aici am suficiente medicamente cât să mă ţină o sută de ani. Toată marfa va expira cu mult înainte să dispară. Vrei să spui că netul încă merge?

- Funcţionează. Oarecum. Asta am făcut noi întreaga săptămână. L-am menţinut online. Dar s-ar putea să nu mai reziste mult.

- Nu. Nici nu mă gândeam, replică ea şi puse toporul jos.

- Aveţi ceva de dat la schimb? Nu-mi trebuie mult, însă am încercat să-mi menţin moralul ridicat făcând troc cu vecinii. E ca şi cum ai juca Civilization.

- Ai vecini?

- Cel puţin zece. Oamenii din restaurantul de peste drum fac o supă destul de bună, chiar dacă majoritatea legumelor sunt din conservă. Însă m-au curăţat de tot alcoolul pentru frecţii.

- Ai vecini şi faci troc cu ei?

- Păi, aşa, convenţional. Fără ei aş fi destul de singură. Am avut grijă de câte nasuri înfundate am putut. Am mai potrivit un os, vreo încheietură ruptă. Ia ascultaţi, vreţi ceva pâine cu unt de arahide? Am cu tonele. Prietenul tău arată cam flămând.

- Da, vă rog, făcu Van. N-avem nimic de oferit în schimb, însă suntem amândoi dependenţi de muncă şi vrem să învăţăm. N-aţi avea nevoie de asistenţi?

- Nu chiar, răspunse, răsucind lama toporului. Dar nu m-ar deranja nişte companie.

Mâncară sandvişurile, apoi ceva supă. O aduseseră oamenii de la restaurant şi se purtară cumsecade cu ei, deşi Felix îi văzu strâmbând din nas şi verificând dacă funcţiona instalaţia sanitară din camera din spate.

Van luă un burete de baie şi intră acolo.

- Nici unul dintre noi nu ştie ce să facă, spuse femeia.

O chema Rosa şi găsi o sticlă de vin şi nişte pahare de plastic de unică folosinţă în secţia de articole de menaj.

- Am crezut că ne vor vizita elicopterele sau tancurile, ori chiar jefuitorii, însă este foarte linişte aici.

- Se pare că şi tu ai ţinut capul la cutie, comentă Felix.

- N-am vrut să atrag atenţia cui nu trebuie.

- Nu te-ai gândit că or fi şi alţii care fac la fel? Dacă ne adunăm toţi, ar fi posibil să facem ceva.

- Sau ne trezim cu gâtul tăiat.

- Are dreptate, zise Van, întărind cu o mişcare din cap.

Felix se ridică în picioare.

- Nici vorbă, n-avem voie să gândim aşa. Doamnă, suntem într-un moment critic. Putem să pierim cu toţii din cauza neglijenţei, ascunşi în cotloanele noastre, sau putem încerca să construim ceva mai bun împreună.

- Ceva mai bun? zise ea şi scoase un sunet dezagreabil.

- OK, nu mai bun. Dar ceva, totuşi. Să construim ceva nou este mai bine decât să lăsăm ca totul să se spulbere în vânt. Doamne, ce-ai de gând să faci după ce-o să citeşti toate revistele şi-o să termini toate pungile de chipsuri de aici?

Rosa clătină din cap.

- Vorbărie goală. Şi ce naiba vrei să facem?

- Ceva. Vom face ceva. Este mai bine decât nimic. Ne vom apuca de acest petic de lume, unde oamenii vorbesc unii cu alţii, şi-l vom extinde. Vom găsi câţi putem şi vom avea grijă unii de alţii. Probabil că o s-o dăm în bară. Probabil că vom eşua. Dar mai bine o zbârcesc decât să renunţ.

- Felix, râse Van, eşti mai dus cu pluta decât Sario, ştiai?

- Mâine-dimineaţă, la prima oră, mergem acolo şi-l târâm afară din clădire. Va lua şi el parte. Toată lumea va lua. Dă-l în mă-sa de sfârşit al lumii. Lumea nu se termină. Oamenii nu sunt genul de fiinţe care au un sfârşit.

Rosa clătină din nou din cap, însă de data asta zâmbea vag.

- Iar tu ce-ai să fii, Papă-Împărat al lumii?

- El preferă să fie prim-ministru, spuse Van şoptit, ca un sufleor. Antihistaminicele făcuseră miracole cu pielea lui şi culoarea se schimbase dintr-un roşu aprins într-un roz fin.

- Ai vrea să fii ministrul sănătăţii, Rosa?

- Băieţi, astea-s jocuri. Ia ascultaţi: eu vă ajut cum pot, cu condiţia

ca tu să nu-mi ceri să-ţi spun „prim-ministru", iar voi n-o să-mi spuneţi niciodată „ministrul sănătăţii"?

- S-a făcut, răspunse el.

Van goli sticla de vin până la ultimul strop. Ridicară paharele.

- Pentru lume, zise Felix. Pentru omenire.

Se gândi intens.

- Pentru reconstrucţie.

- Pentru orice, făcu Van.

- Pentru orice, întări Felix. Pentru toate.

- Pentru toate, repetă Rosa.

Băură. Voia să plece şi să-şi vadă casa, pe Kelly şi pe 2.0, cu toate că stomacul i se strângea numai la gândul a ceea ce-ar putea găsi acolo. Însă în ziua următoare începură reconstrucţia. Şi luni de zile mai târziu o luară de la început, după ce neînţelegerile duseră la destrămarea micului şi fragilului grup pe care reuşiseră să-l adune. Iar la un an după asta, o luară de la început. Iar cinci ani după, făcură la fel.

Trecuseră aproape şase luni până să se ducă acasă. Van îl însoţi, pedalând în urma lui, amândoi pe bicicletele folosite să cutreiere oraşul. Cu cât mergeau mai spre nord, cu atât era mai puternic mirosul de lemn mistuit de foc. Erau o mulţime de case arse. Uneori, jefuitorii incendiau casele prădate, dar, de cele mai multe ori, era doar natura, cu focuri de tipul celor din păduri şi de pe munte. Înainte să ajungă, trecuseră prin cinci cvartale înecăcioase, arse, cu fiecare casă făcută scrum.

Însă vechiul cartier al lui Felix era încă în picioare, o oază ciudată de clădiri neatinse, care arătau cumva de parcă proprietarii lor neglijenţi tocmai ieşiseră să cumpere nişte vopsea şi lame noi pentru aparatul de tăiat iarba, ca să-şi aducă locuinţele la aspectul curat şi îngrijit.

Într-un fel, era şi mai rău. Coborâră de pe biciclete la intrarea în zonă şi o luară pe jos în tăcere, ducând bicicletele cu ei, ascultând foşnetul vântului prin copaci. Iarna întârzia în acest an, dar venea, şi cum transpiraţia li se evapora, Felix începu să tremure.

Nu mai avea cheile. Rămăseseră la centrul de date, cu luni şi luni în urmă. Încercă clanţa, însă nu se clinti. Lovi uşa cu umărul şi aceasta zbură din balamalele umede şi ruginite, scoţând un zgomot puternic, de lemn rupt. Casa putrezea pe dinăuntru.

Uşa se dezmembră când ajunse la pământ. Înăuntru era plin de apă stătută, în sufragerie se adunaseră zece centimetri de apă puturoasă, ca o baltă înspumată. Plescăi prudent prin ea, simţind cum duşumelele se îndoiau buretoase sub fiecare pas.

Sus, la etaj, nasul i se umplu de acea duhoare îngrozitoare de mucegai verde. În dormitor, mobila îl întâmpină familiară, ca un prieten din copilărie.

Kelly era în pat, împreună cu 2.0. După felul în care se găseau era

clar că nu muriseră repede. Amândoi erau contorsionaţi, cu Kelly încovrigată în jurul lui 2.0. Aveau pielea umflată, fiind aproape de nerecunoscut. Iar mirosul, Doamne, ce duhoare.

Felix îşi răsuci capul. Crezu că va cădea şi se prinse de măsuţa de toaletă. O emoţie pe care n-ar fi putut-o numi - furie, nervi, tristeţe? - îl făcea să respire greu, icnind după aer de parcă s-ar fi înecat.

Apoi totul se termină. Lumea se sfârşise. Kelly şi 2.0 nu mai erau. Iar el avea ceva de făcut. Îi acoperi cu pătura, iar Van îl ajută solemn. Se duseră în curtea din faţă şi săpară pe rând, folosind lopata din garaj pe care Kelly o utilizase la grădinărit. Aveau deja o mare experienţă în săpatul mormintelor. O mare experienţă în pregătirea morţilor. Săpară, iar câini precauţi urmăreau scena dintre buruienile de pe pajiştile vecinilor, însă ştiau să-i gonească cu pietre bine ţintite.

După ce mormântul fu săpat, o puseră înăuntru pe soţia lui Felix şi fiul lor. Felix încercă să găsească nişte cuvinte pe care să le rostească lângă movilă, însă nu găsi nici unul. Săpase atât de multe morminte, pentru atâtea soţii şi atâţia soţi şi copii, încât cuvintele dispăruseră de mult.

Felix săpa şanţuri şi aduna cutii de conserve şi îngropa morţii. Planta şi culegea recolta. Repară câteva maşini şi descoperi cum să fabrice biocombustibil. În cele din urmă, recuperă unul dintre centrele de date pentru un mic guvern - micile guverne apăreau şi dispăreau, însă acesta era suficient de isteţ să ţină arhive şi avea nevoie de cineva care să-l menţină în funcţie, iar Van i se alătură.

Îşi petreceau o grămadă de timp pe chat şi, uneori, se mai întâmpla să dea de vechi prieteni de pe vremurile ciudate când conduceau Republica Dispersată a Cyberspaţiului, fanatici ai calculatoarelor care insistau să-i spună prim-ministru, cu toate că nimeni în lumea reală nu-i mai pomenea acest titlu.

În majoritatea timpului, nu era o viaţă prea grozavă. Rănile lui Felix nu se vindecară niciodată şi nici ale altora. Erau boli de durată şi boli subite. Tragedii peste tragedii. Însă lui Felix îi plăcea centrul său de date. Acolo, în huruitul unităţilor din suporturi, nu se simţea niciodată de parcă ar fi trăit primele zile ale unei ţări mai bune, dar nu se simţea nici ca în ultimele.

`> du-te la culcare, felix`

`> imediat, kong, imediat ce termin de făcut un backup`

`> eşti dependent, tipule.`

`> ia te uită cine vorbeşte`

Reîncărcă pagina lui Google. Regina Kong o menţinea online de vreo doi ani. O-urile din Google se schimbau tot timpul, ori de câte ori îi venea ei pe chelie. Astăzi, ele erau ochii unui personaj de desene animate, unul râdea, iar celălalt se strâmba.

Rămase mult timp cu privirile într-acolo, apoi reveni la terminalul

său să verifice backupul. Rula fără probleme. Arhivele micului guvern erau în siguranţă.

```
> ok noapte bună
> ai grijă
```

Van îi făcu semn cu mâna din uşa întredeschisă, întinzându-şi coloana vertebrală cu o serie de pocnituri.

- Somn uşor, şefu'!

- Nu mai sta iar pe aici toată noaptea. Şi tu ai nevoie de somn.

- Eşti prea bun cu noi, plebea, făcu Van şi se apucă din nou de tastat.

Felix se duse la uşă şi ieşi în noapte. În spatele lui, generatorul cu biodiesel huruia şi scotea un fum acru. Luna plină era sus pe cer, iar lui îi plăcea. Mâine se va întoarce să repare încă un computer şi să lupte din nou cu entropia. De ce nu?

Asta era meseria lui. Doar era sysadmin.

[*Originally published in „Jim Baen's Universe” Aug. 2006*]

NOTĂ BIBILIOGRAFICĂ

Cory Doctorow este autorul romanelor *Down and Out în the Magic Kingdom*, *Eastem Standard Tribe*, *Someone Comes to Town*, *Someone Leaves Town*, şi *Little Brother*[13], urmând unul cu titlul de lucru *Themepunk*[14]. Povestirile sale, apărute în diferite reviste, de la *Asimov's Science Fiction* şi până la *Salonxom* au fost adunate în culegerile *A Place So Foreign and Eight More* şi *Overclocked: Stories of the Future Present*. A câştigat de trei ori Premiul Locus, fiind laureat al premiului canadian Starburst şi nominalizat pentru Hugo şi Nebula, iar în anul 2000 a primit Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor debutant. Este şi coeditor al *Boing Boing*> un „dosar online de lucruri minunate".

Când sysadminii conduceau lumea a apărut prima dată în revista online Jim Baen's Universe, şi a fost distinsă cu Premiul Locus 2007 pentru cea mai bună nuvelă. În această proză, sysadminii - administratorii de sisteme computerizate - se refugiază în centrele lor de reţele operaţionale după ce o serie de dezastre pun capăt civilizaţiei. Se presupune că Internetul a fost proiectat să supravieţuiască şi unei lovituri nucleare; în această povestire, Doctorow - fost administrator de sistem el însuşi - se întreabă: Dacă Internetul a *supravieţuit* apocalipsei, ce vor face tehnicienii supravieţuitori după ce lumea s-a sfârşit?

[13] În pregătire la Ed. Nemira (n. red.).
[14] Un miliard de şanse, Ed. Tritonic, 2007 (n. red.).